

Patru caracteristici ale unei fapte bune

Patru caracteristici ale unei fapte bune

În Tit 2.13 citim: „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune”. Cu această intenție ne-a mântuit Domnul Isus.

Dacă cercetăm puțin mai îndeaproape în Cuvânt ce sunt de fapt aceste fapte bune, despre care mulți prieteni creștini au idei greșite, atunci aflăm că aceste fapte bune au anumite caracteristici.

O primă caracteristică o găsim în Efeseni: „Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Faptele bune au fost deci pregătite mai dinainte de Dumnezeu; noi nu le putem pregăti; și tocmai în această privință mulți copii ai lui Dumnezeu au idei greșite. Gândesc că ei înșiși trebuie să-și caute faptele bune. Dumnezeu nu denumeste niciodată faptele pe care le-am ales noi înșine ca fapte bune. Ele trebuie să fie pregătite de Însuși Dumnezeu.

În Faptele Apostolilor 4.9-10 avem o a doua caracteristică a unei fapte bune: ea se face în Numele lui Isus Hristos. Dacă se face în numele nostru sau în numele altuia, atunci nu mai este o faptă bună. Atunci nu mai este un produs al pământului bun, în care Dumnezeu a semănat sămânța Sa.

A treia caracteristică a unei fapte bune este scrisă în Marcu 14.6: „Ea a făcut o lucrare bună față de Mine”, a spus Domnul Isus despre Maria.

O faptă bună este deci pregătită de Dumnezeu, se face în Numele lui Hristos și pentru El.

În sfârșit, 1 Tesaloniceni 1.3 ne arată că o faptă bună este o faptă a credinței. Nu lipsește această caracteristică adesea în faptele noastre? Astfel de fapte nu sunt bune la nimic în ochii lui Dumnezeu. Întrebarea nu este dacă aceste fapte au o valoare în ele însele, ci dacă Dumnezeu le consideră valoroase. Ne gândim îndeajuns la aceasta? Când începem ziua, în general nu știm încă ce fapte bune ne-a pregătit Dumnezeu; dar să-L rugăm: „Doamne, ce fapte mi-ai pregătit Tu astăzi? O, fă ca să le recunosc și să umblu în ele!” Noi trebuie să fim gata să umblăm în faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru noi. Putem fi siguri pe de o parte că El nu ne dă mai multe fapte de făcut decât suntem capabili să facem, iar pe de altă parte El ne va da în același timp toate mijloacele necesare ca să facem aceste fapte: putere, timp, mijloace financiare etc. Să-L lăsăm pe El să hotărască ce fel de fapte și câte să fie, iar noi să privim la El, pentru ca să umblăm în ele și astfel să-i slujim.

Ceea ce deseori ne împiedică în a umbla în aceste fapte este faptul că nu-L avem înaintea ochilor pe Domnul. Când Dumnezeu vorbește de rodnicie, nu este vorba de utilitatea pe care o pot avea aceste lucruri în ochii oamenilor. Nardul prețios al Mariei nu a avut în ochii ucenicilor nici o valoare, dacă nu a fost vândut și banii pentru acesta dați săracilor. Așa stau lucrurile în lumea creștină, dar la Dumnezeu este altfel. El ne-a pregătit într-un mod deosebit pentru a aduce roadă pentru El.

* * *

„Dimineața seamănă-ți sămânța și seara nu lăsa să ți se odihnească mâna...” (Eclesiastul 11.6)

Seamănă dimineața când inima ți-e ușoară și perspectivele sunt îmbietoare. Seamănă seara când piciorul este obosit și cerul acoperit de nori. Seamănă în dimineața tinereții când zelul primei iubiri arde în flă-cări, seamănă în seara bătrâneții când ziua aproape a trecut. Dacă inima este binevoitoare, niciodată nu este prea devreme sau prea târziu să faci ceva pentru Domnul. Și „la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală”.